

DYFTONG (6) *sb m*

diph- (5), dif- (1).

o jasne.

sg G dyftongu (1). ◇ A dyftong (1). ◇ I dyftongiem (1). ◇ L dyftongu (1). ◇ pl I dyftongami (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Połączenie w jednej sylabie dwu samogłosek albo dwu liter oznaczających samogłoski, dwugłoska lub dwuznak [dipphtongus – dwojaki ton, gdy się wespół dwie vocales zejdą w jednej syllabie Mącz 89c; dwugłosna litera – diphtongus Cn] (6) : [Grekowie i Łacinnicy] tám zá długim namysłém, iedné [słowa] áspiráciámí, drugié áccentámí y to róznèmi, trzecié punktámí, álbo kréfkámí, czwartè diphtongámí znáczyli JanNKar C3; Iż w tym słowie Buog/ y wuodz/ te dwie literze spoionè uo/ Ią ráczy diphtongiem JanNKar Fv; Tegóż ypłynon vzywáią tèż Fráncuzowie, ále inákłym nie tym dźwiękiem. Niemcy cóś bližéy nas, ále przedsię wiécéy w diphtongu niż ináčéy. JanNKar G, C3v, G; do diftongu mym zdanim łnadnieyřé ypłynon/ iako/ móy/ dAy/ abo dAj/ mój. JanNKarKoch E4v.

Synonim: dwugłosnik.

WK, BC